

Oponentský posudek na bakalářskou práci Vojtěcha Kintera *Teoretická reflexe staročeské milostné lyriky. Václav Černý a ti druzí*

Prvotní ambiciózní cíl své bakalářské práce „postihnout vývoj, který se na půdě české literární medievistiky odehrál ve vztahu ke korpusu staročeské milostné poezie od druhé světové války dodnes“ (s. 3) upřesňuje Vojtěch Kinter v podtitulu: chce se v první řadě zabývat badáním Václava Černého, a to už vzhledem k množství prací, které Černý danému tématu věnoval, i s ohledem na mnohostrannost jeho odborné práce (včetně překladatelské a ediční). Tento ústřední zájem také určil Kinterův výběr dalších odborných titulů o staročeské milostné lyrice. Velkou pozornost věnoval asi nejobsáhlejší kritice konceptu V. Černého, již podal Jan Lehár v edici *Česká středověká lyrika*. O pracích Jana Vilikovského, jehož edice staročeské milostné lyriky Černého k badání nad daným tématem inspirovala, pojednává Kinter mnohem stručněji a z badání Sylvie Stanovské a Manfreda Kerna si vybral jejich společnou edici staročeské milostné lyriky (a to v její české verzi, stranou pozornosti zůstala prvotní verze německá). Výchozím časovým mezníkem Kinterova výkladu se stal rok 1940 jako rok vydání Vilikovského *Staročeské lyriky*, starší badatelská tradice není předmětem bakalářské práce.

U zvolených badatelů se V. Kinter soustředil na knižně vydané práce monografického charakteru. Stranou pozornosti ponechal časopisecky publikované příspěvky J. Lehára, např. interpretační stať *Staročeská píseň Otep myrrhy: smysl a struktura textu* (Listy filologické 1994, s. 13–25, též in *Studie o sémantizaci formy*, 2005) nebo shrnutí kritických výhrad k Černého koncepci v reakci na posmrtné vydání Černého prací věnovaných staročeské milostné lyrice (viz „Paleobohemika Václava Černého“, *Česká literatura* 2001, s. 339–345); stranou pozornosti zůstala i Stanovské ostrá kritika Lehárovy edice, zaměřená zejména na část věnovanou milostné lyrice (in *Studia Comeniana et historica* 1993, č. 50, s. 100–102), i Lehárova polemická odpověď (in *Listy filologické* 1994, s. 103–105). Postup, který V. Kinter zvolil, je samozřejmě legitimní, bylo by však dobré ho explicitně pojmenovat.

Pro všechny příspěvky, které si autor bakalářské práce vybral k analýze, je rovněž příznačné, že se materiálově opírají o edici, a tedy že jejich výklad odvisí od souboru shromážděných textů, který není ve všech případech totožný, i od konkrétních edičních řešení (včetně textových konjunktur) a vice versa; M. Kern nadto pracoval pouze s německými překlady S. Stanovské, ne se staročeskými originály.

Předkládaná bakalářská práce je cenná především tím, že se její autor nevyhýbá hodnocení. V. Kinterovi se podařilo nejen výstižně představit stěžejní argumenty, na nichž Černý vystavěl svůj výklad dějin staročeské milostné lyriky, ale zároveň se pokusil poukázat i na slabá či překonaná místa Černého argumentace, na něž už upozornili jeho oponenti nebo – a to oceňuji především – na něž se pokouší s oporou v dalším badání upozornit sám (že tak činí nesoustavně a výběrově, je vzhledem k charakteru předkládané práce pochopitelné: konfrontovat Černého závěry s aktuálním stavem badání a jeho metodu se současnými metodologickými trendy je úkolem dalece přesahujícím požadavky kladené na bakalářskou práci). Za zdařilý považuji též Kinterův pokus pojmenovat přednosti i limity Černého komparatistického přístupu i zasazení jeho prací o staročeské milostné lyrice do kontextu jeho pojetí středověké evropské kultury a vůbec jejich zhodnocení v širších souvislostech jako součásti Černého pojetí otázky po smyslu českých dějin. Za výstižné považuji i srovnání badatelských typů V. Černého a J. Lehára.

V závěru bakalářské práce se V. Kinter dokonce pokusil nejen resumovat dosud nevyřešené momenty v dosavadním bádání o staročeské milostné lyrice (k otázce atribuční kritiky Závěšovy písně se mimochodem v r. 2007 znovu vyjádřila Hana Vlhová-Wörner), ale také zvažuje další metodologické možnosti, které se bádání o staročeské milostné lyrice nabízejí (k navrhované analýze kodikologického kontextu lze doplnit, že se ji už pokusil využít při interpretaci písně *Otep myrrhy* J. Lehár).

Oceňuji kultivovaný styl výkladu V. Kintera; zcela zbytečné jsou občasné interpunkční lapy, opomenutí v bibliografii (např. v soupisu literatury chybí u edic *Česká středověká lyrika* a *Zbav mě mé tesknosti* jejich editoři) a drobné věcné nedostatky (Kopeckého křestní jméno bylo Milan, ne Miloš – s. 49, náležitá podoba Vilikovského křestního jména je Jan, nikoli slovakizované Ján); označovat loci communes za klišé (s. 47) považuji za velmi zjednodušující. Nesrozumitelnou pro mě zůstala formulace, že ediční výbor M. Kopeckého „je zaměřen především rukopisně“ (s. 52).

To jsou ovšem nepodstatné drobnosti a nic nemění na skutečnosti, že bakalářskou práci Vojtěcha Kintera k obhajobě **doporučuji** a navrhuji hodnotit ji jako **výbornou**.

V Praze 31. května 2018

Mgr. Marie Škarpová, Ph.D.